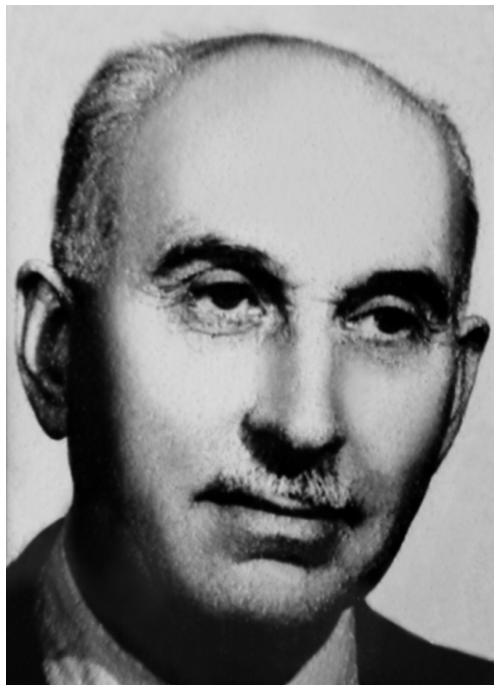

DR. BAINNER KÁROLY

1905–1989

Okleveles mezőgazda, állatorvosdoktor, egyetemi tanár, a takarmányozástan tudományos művelésének és hazai alkalmazásának, megszervezésének tudósa, tanára és előadója.

Baintner Károly Kolozsvárott született 1905-ben. Édesapja előbb Magyaróvárott, majd Kolozsvárott volt a Mezőgazdasági Akadémia kémiai professzora. Nem akarván a román hatóságokat szolgálni, a négygyermekes család 1920-ban hazatért Balassagyarmatra. Károly a harmadik fiú volt. A második elemi egy osztrák faluban végezte nyelvtanulás céljából. 1923-ban érettségizett Balassagyarmaton, majd elvégezte a debreceni M. kir. Gazdasági Akadémiát (1926), a felsőbb tejipari és tejjgazdasági tanfolyamot (Magyaróvár, 1927), végül a M. kir. Állatorvosi Főiskolát (1932), ahol doktorátust is szerzett (1933). Állatorvosi tanulmányai során előbb az anatómiai (Zimmermann Gusztáv professzornál), majd az állattenyésztési intézetben (Wellmann Oszkár professzornál) volt gyakornok.

Több rövidebb kitérő után a magyaróvári Gazdasági Akadémián gyakornok volt, majd az állattenyésztési tanszék tanársegéde lett. 1938-ban üresedés révén megbízást kapott a tanszék vezetésére. A II. világháború után főiskolai tanárrá, majd rendes tanárrá nevezték ki. 1946-ban a Moson vármegyei Állattenyésztő

Egyesület igazgatójává, majd elnökévé választották. A Kisalföldi Földművelésügyi Tanács állattenyésztési szakosztályának elnöke lett 1947-ben. Eközben baromfi kísérleti telepet és keltetőközpontot létesített.

1949-ben a Gazdasági Akadémia jogutódját megszüntették, a felszerelését széthordták, és Baintner professzort 44 éves korában nyugdíjazták. Ezt követően állatorvosi gyakorlatot végzett az általa jól ismert falvakban. 1950 elején az Állattenyésztési Kutatóintézet szarvasmarha-tenyésztési osztályának vezetésével bízták meg Budapesten. Közben állattenyésztés-tani előadásokat tartott a Magyar Közgazdaságtudományi Egyetemen. Ugyanebben az évben „reaktívtákk”, és kinevezték a Gödöllői Agrártudományi Egyetem tanárának. Jelentős szerepe volt az Állattenyésztési Kar megszervezésében, amelynek 1951-től négy éven át dékánja volt. Az országban először szervezett takarmányozástani és tejgazdaságtani tanszéket, amelynek 1953-tól 1971-ig, nyugdíjazásáig vezetője volt. Eközben a tanszékre alapozva szervezte meg a tejgazdasági és tejipari szakmérnökképző szakot.

Nyugdíjasként, mivel kapcsolatai a gödöllői egyetemmel megszakadtak, Magyaróvárott az állattenyésztéstani tanszék tanácsadója lett, majd az 1974/1975-ös tanévben az Állatorvostudományi Egyetemen takarmányozástant oktatott, és két-kötetes jegyzetet adott ki. A gödöllői Laboratóriumi Törzsállattenyésztő Intézet tanácsadójaként könyvet írt 1986-ban *Laboratóriumi állatok és tartásuk* címmel.

Baintner professzor a takarmányozástan és a tejgazdaságtan nemzetközileg is elismert kutatója volt. 66 szakcikket, kb. 100 ismeretterjesztő cikket és 15 tan-, illetve szakkönyvet írt. A *Gazdasági állatok takarmányozása* (1958, 1960, 1965) című háromkötetes, többször átdolgozott, tankönyvként kiadott monográfiájából generációk tanultak. Az *Állattenyésztési enciklopédia* takarmányozástani fejezeteit is ő írta. Takarmányozástani táblázatait (*Takarmányadagok gazdaságos összeállítás*, 1954) az üzemek agronómusai szinte naponta használták, adatait évente hozzáigazította a legújabb ismeretekhez.

Kísérletes munkája sokrétű volt. Elsőként állított be karbamidetetési kísérleteket. Pályafutásának kezdete arra az időre esik, amikor a takarmányozás az állattenyésztők gyakorlati megfigyeléseinek tárából egy kísérletesen megalapozott, önálló tudományággá vált. Baintner professzor ennek megismertetésében és elfogadtatásában úttörő szerepet vállalt.

Mindennél jelentősebb azonban oktatói és szervezői tevékenysége. Széles körű szakirodalmi ismerete, gyakorlati tapasztalata érvényesült oktatómunkájában. Az alapos elméleti felkészülést jó gyakorlati érzéssel ötvözte és évtizedeken keresztül adta át gazdász-nemzedékeknek. Azóta a takarmányozástan egyre inkább újabb tudományágakra válik szét. Baintner professzor volt az utolsó, aki a szakterület egészét még át tudta fogni.

Munkájáért többször is elismerésben részesült. Elnyerte a Felsőoktatás Kiváló Dolgozója (1953), a Munka Érdemrend (1954), a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója (1963), az Ujhelyi Imre-émlékérem (1963) kitüntetések. Birtokosa az Agrártudományi Egyetem emlékérmének (1970) és a Wellmann Oszkár-émlékéremnek. 1976-ban Debrecenben, 1985-ben az Állatorvostudományi Egyetemen kapott aranydiplomát. A keszthelyi Agrártudományi Egyetem mosonmagyaróvári kara díszdoktorává avatta (1979).

Alakja szinte legendássá nőtt tanítványai körében. Óriási, széles körű tudása, hallatlan szorgalma, lelkiismeretessége, ugyanakkor lebilincselő szerénysége és közvetlensége diák, tanár, fiatal és idős szakember előtt egyaránt nagy tekintélyt teremtett számára.

1989. június 12-én, hosszú betegség után, 84 éves korában, Budapesten hunyt el.

Irodalom

Bokori József: Baintner Károly professzor 80 éves. *Magyar Állatorvosok Lapja*, 1985. 40. 11. 693.

Baintner Károly dr. 1905–1989. *Magyar Állatorvosok Lapja*, 1990. 45. 2. 92.